

# Я вівці чорні й білі розгубив...

Василь Герасим'юк

Михайлові Дмитріву

Михайлові Дмитріву

Я вівці чорні й білі розгубив  
у пізньому тумані. Угорі  
вони іще озвалися. Побіг –  
нема. Туман. Чужа стоїть кошара  
і чути кроки. Вогник за плечем.  
Він, і вона, й дитя. Заходять в хату.  
В цебрі несуть овече молоко –  
хитається від їхньої ходи.  
Я підійшов аж до вікна. Не зміг  
нічого вздріти. Тільки молоко  
хитається іще серед кімнати.  
Й дитя стоїть, ворущачи губами.  
А що воно лепече? Я хотів  
почути – це чомусь тоді здалось  
вкрай необхідним. Але все ж мені  
свердлило мозок: вівці забредуть  
чортзна-куди. Давно вже їх не чути.  
А що на світі чути? Хто озветься  
до тебе, доки тепле молоко  
іще хитається і на лиці  
танцюють переблиски ватри з печі?  
В тумані ніч надходить непомітно.  
А ватра догорає. Жінка де?  
Де чоловік? Не бачу. Може, в льох  
спустилися? В хатах старих буває  
льох під підлогою. Саме собі  
про щось дитя шепоче... Молоко  
у темряві іще хитається...  
І ватерки слабкої язика  
залижуть душу.